

[Ole Olsen.]

ken pris det er, man her forsøger at maksimere. Er det prisen for den præstation, der bliver ydet – f. eks. det at sætte udstødningsrøret på en bil – der er låst fast? Eller er det alternativt den pris, som man tager pr. time af kunden, er det den, der er låst fast?

Jeg vil meget nødig høre, at det er begge dele, for så har man sat sig ud over det, at produktivitetstigninger skal kunne give anledning til lønstigninger. Det må være sådan, at hvis der sker en produktivitetstigning i et af disse erhverv, ja, så må kundetimeprisen kunne sættes i vejret i takt med produktivitetstigningen. Jeg ønsker at få handelsministerens bekræftelse her fra talerstolen på, at dette er fuldt ud lovligt.

Der bliver i § 5, stk. 3, talt om, at ved fald i råvarepriser skal varens pris nedsættes tilsvarende. Det er i reglen sådan, at en rationalisering, altså en produktivitetstigning, giver sig udtryk i, at der netop forekommer et mindre råvareforbrug. Det er et ganske typisk forløb af en sådan proces. Men det, man siger her, er åbenbart, at prisen så skal sættes ned. Hvorfor kan der ikke være plads til, at lønnen eventuelt kan sættes i vejret, hvis det faktisk beror på en produktivitetstigning? Jeg ønsker også her handelsministerens bekræftelse på, at det vil være legalt i denne situation at undlade at sætte prisen ned og forhøje lønnen i stedet for, såfremt det faldende råvareforbrug skyldes en produktivitetstigning.

Jeg vil gerne have at vide i forbindelse med § 6, hvor omfattende undtagelserne bliver. Det vil blive meget svært at få belyst i udvalget. Jeg vil også gerne have at vide, om der overhovedet er plads til dispensationsmuligheder med hensyn til arbejdslønnen. Det har altid været sådan, at der er blevet givet vældig mange dispensationer på forskellige områder. Jeg vil gerne have at vide: kan der slet ikke dispenseres med hensyn til arbejdslønstigninger? Der bliver givet dispensationer for en lang række områder. Jeg vil også gerne vide: indebærer dette, at der så automatisk er dispenseret for arbejdslønnen på disse områder? Eller skal det være sådan, at når der bliver dispenseret på et område for prisdannelsen, så medfører det altså ikke automatisk en dispensation for løndannelsen? Bestemmelsen vil antagelig komme til at omfatte hele landbruget. Landbruget bliver undtaget på grund af EF-bestemmelserne, vi kan ikke sætte prislov på landbrugsvarer. Er

landbrugets arbejdskraft så bundet af dette, eller er forhandlingen fuldstændig fri inden for landbruget? Kan man sætte lønnen i vejret, så meget det skal være?

Vi hørte hr. Ninn-Hansen stå heroppe og forklare, at hr. Pilegaard Larsen havde sagt, at det klarede erhvervet nok. Jeg synes, det er fantastisk flot af landbruget – hvis hr. Pilegaard Larsen her dækker landbruget – at stå og udtale sig på erhvervets vegne. Udtaler hr. Pilegaard Larsen sig f. eks. på Håndværksrådets vegne? Jeg nævnte det i indledningen til min tale her, og jeg vil spørge: hvor mange mestre tror man der tvunget af regeringen og folketingsflertallet er gået ind på at give taktregulering, at give anciennitetstillæg, ting, som er fuldt lovlige, men som er afskåret fra at blive indregnet i prisen? Jeg er sikker på, at det drejer sig om titusinder af virksomheder. Det mener det konservative folkeparti, der som oftest mener at varetage disse menneskers interesser, uden videre med henvisning til, hvad landbruget mener, at kunne sætte sig ud over. Jeg er sikker på, at man får en hård fremtid, næste gang man specielt skal snakke nærmere med Håndværksrådet. Det konservative folkeparti vil i denne situation opnå at lægge sig ud både med lønmodtagere og med meget betydelige erhvervskredse her i landet.

Dette er et lovforslag, som ikke er vel gennemtænkt. Jeg vil i udvalget drage masser af detaljer frem, hvor jeg mener, at lovforslaget er ganske uigennemtænkt, og som man i hvert tilfælde må lave om, såfremt der skal komme noget nogenlunde hæderligt ud af dette lovforslag.

Kaj Hansen (DKP):

Man kan ikke sige andet, end at der er kommet noget ud af dette lovforslag. Vi har fået én lykkelig mand i forsamlingen. Den mest lykkelige var hr. Lembourn. Han var så lykkelig over, at der ikke var blevet valg. Det kan man godt forstå. Der var også en mand, der var meget lykkelig over, at han ingen skjorte havde. Og her har vi så en lykkelig mand, som ikke har noget parti. Det er i og for sig meget karakteristisk for de kræfter, som regeringen i den sidste ende må støtte sig på for om muligt at få gennemført et sådant lovforslag.

Vi hørte også hr. Jens Møller – ja, jeg citerer, for det er et udtryk, jeg ikke selv bryder mig om – sige, at det, man skulle lave, skulle være hen over midten i dansk politik. Men hen